

gjorde ved køkets indgåelse, jfr. betænkningssudkastets § 38, stk. 1, 3. pkt., og betænkningen s. 113.

Ved den seneste ændring af købeloven er det om købesummens fastsættelse i forbrugerkøb bestemt, at såfremt prisen eller dens fastsættelse ikke fremgår af aftalen eller forholdene i øvrigt, skal køberen betale, hvad der under hensyn til salgsgenstandens art og beskaffenhed, gængs pris ved aftalens indgåelse samt omstændighederne i øvrigt må anses for rimeligt, jfr. købelovens § 72.

For at opnå overensstemmelse med købelovens regler om prisfastsættelsen i forbrugerkøb er det i stk. 1, 2. pkt., bestemt, at hvis kontantprisen ikke er oplyst i overensstemmelse med § 8, stk. 1, nr. 1, fastsættes den efter købelovens § 72.

I betænkning nr. 845/78 om forbrugerkøb, s. 60 ff., er nærmere redegjort for indholdet af købelovens § 72, herunder at der med udtrykket gængs pris sigtes til den pris, som sælgere sædvanligvis kræver under tilsvarende omstændigheder. I detailhandelen kan der imidlertid ofte være forskellige prisniveauer, idet priserne vil kunne variere efter forretningens beliggenhed og art og den service, der ydes kunderne. I så fald er det den sædvanlige pris hos de sælgere, som handler under tilsvarende forhold, som skal lægges til grund. Er sælgerens sædvanlige pris lavere end den, der er gængs i branchen, bør der dog lægges vægt på sælgerens pris.

Betydningen af stk. 1 er, at har sælgeren f. eks. alene oplyst kreditkøbsprisen og/eller de enkelte ydelser, disses antal og forfaldstid, skal køberen højst betale kontantprisen – eventuelt fastsat efter købelovens § 72 – samt en årlig rente af den til enhver tid værende restgæld, der svarer til diskontoen med et tillæg på 2 pct. Det samme gælder, hvis sælgeren kun har angivet kreditomkostningerne som et samlet beløb eller som en effektiv årlig rente, men ikke på begge måder. Kan kreditor imidlertid godtgøre, at køberen på trods af de manglende oplysninger har haft et forsvarligt grundlag for at bedømme kreditomkostningerne, følger det dog af stk. 3, at kreditor kan kræve de faktiske kreditomkostninger betalt. Der kan f. eks. være grundlag for at anvende stk. 3, hvis der alene beregnes kreditomkostninger i form af bagudfaldende renter, og det samlede rentebeløb og den årlige rentesats er oplyst. I denne situation svarer den effektive rente nemlig til den nominelle årlige rente, som er oplyst.

Til stk. 2.

1. pkt. fastslår, at er kreditomkostningerne i forbrugerkøb oplyst på den i § 8 foreskrevne måde, kan kreditor ikke kræve betaling for andre kreditomkostninger. Det er en forudsætning for anvendelse af 1. pkt., at sælgeren også har oplyst den effektive rente. Er denne ikke oplyst, opgøres kreditomkostningerne efter stk. 1.

Der sigtes med bestemmelsen alene til de omkostninger, som køberen skal betale ved en normal afvikling af købet. Baggrunden for reglen er, at når kreditomkostningerne er oplyst på den foreskrevne måde, må køberen kunne regne med, at han hermed har fået *alle* kreditomkostningerne oplyst, således at han på grundlag heraf kan vurdere det samlede vederlag for den tilbudte kredit. Er en sædvanlig kontantrabat f. eks. med urette tillagt kontantprisen og således ikke blevet oplyst som værende en kreditomkostning, kan køberen kun tilpligtes at betale de faktisk opgivne kreditomkostninger. Kreditkøbsprisen udgør da summen af disse omkostninger og den »rigtige« kontantpris, dvs. den opgivne kontantpris med fradrag af kontantrabatten. Er en kreditomkostning kun meddelt køberen mundtligt, eller er den oplyst et andet sted i kontrakten end sammen med de øvrige kreditomkostninger, er kreditor ligeledes afskåret fra at kræve den betalt, medmindre betingelserne i stk. 3 er til stede.

Bestemmelsen må suppleres med almindelige aftaleretlige fortolkningsprincipper. Er der således meddelt uoverensstemmende oplysninger, kan køberen ofte kun tilpligtes at betale, hvad den for ham gunstigste fortolkning af aftalen fører til, jfr. s. 114 i betænkningen, og dokumenteres det, at en omkostning eller et beløb, som køberen skal betale, med urette er blevet angivet med for stort et beløb, vil en fortolkning af aftalen normalt føre til, at den tilsigtede mening bliver afgørende for aftalens indhold.

2. pkt. tager stilling til retsvirkningerne af, at den effektive rente er angivet for lavt. Uanset om kreditomkostningerne i denne situation er blevet korrekt angivet som et samlet beløb, kan kreditor dog ikke kræve højere kreditomkostninger, end hvad der svarer til den effektive rente, der er angivet.

Stk. 2 fører således til, at hvis der er uoverensstemmelse mellem oplysninger om de samlede kreditomkostninger angivet henholdsvis som et beløb og som en effektiv årlig rente, skal køberen kun betale kreditomkostninger i overensstemmelse med den af opgørelserne, som er gunstigst for ham, idet man må gå ud fra, at den gunstigste opgørelse har